

EUROOPAN KESKUSPANKKI

EUROOPAN KESKUSPANKKI

EUROOPAN KESKUSPANKKI

EUROOPAN KESKUSPANKKI

Euron tultua lompakoihimme Euroopan keskuspankki (EKP) on läsnä yli kolmensadan miljoonan Euroopan kansalaisen jokapäiväisessä elämässä. Uuden rahan päätehtävät ovat samat kuin rahalla yleensäkin – se on maksuväline, arvon säilyttäjä ja laskentayksikkö – mutta se on myös samalla paljon muuta.

Talous- ja rahaliiton kolmannen vaiheen alkaessa 1.1.1999 alkoi myös uusi luku Euroopan yhdentymisen historiassa. Kolmen ensimmäisen vuoden kuluessa Euroopan uusi raha tuli tutuksi lähinnä pankki- ja rahoitusalan ammattilaisille. Muutoksen merkittävyys valkeni kuitenkin kaikille, kun eurosetelit ja -kolikot laskettiin liikkeeseen 1.1.2002.

Euro on ”eurooppalaisen identiteetin” ensimmäinen konkreettinen symboli. Sen vaikutus tuntuu luonnollisesti myös talouskehityksessä eri puolilla euroaluetta.

Euron käyttöönotto ja EKP:n perustaminen ovat edellyttäneet rohkeaa ja edistyksestä poliittista päätöksentekoa. Euroalueen 12 kansallista keskuspankkia ja EKP muodostavat yhdessä niin kutsutun eurojärjestelmän, jonka ensisijainen tavoite on ylläpitää hintavakautta euroalueella.

Keskeisen roolinsa vuoksi EKP haluaa tiedottaa tehokkaasti suurelle yleisölle tavoitteistaan, niiden saavuttamisesta ja niihin liittyvistä haasteista. Tiedottaminen on jo itsessään haaste, sillä kohderyhmä muodostuu useiden eri kulttuurien edustajista, jotka puhuvat eri kieliä ja joilla on omat, toisistaan poikkeavat perinteensä. Viesti on saatava perille halki maanosan, niin napapiirille kuin Välimerellekin. Siksi kaikessa tiedottamisessa pyritään noudattamaan avoimuuden periaatetta, ja EKP:n päätösten taustoista kerrotaan suurelle yleisölle.

Tässä esitteessä kerrotaan eurosta sekä EKP:n ja eurojärjestelmän toiminnasta. Haluamme jakaa kansalaisille perustietoa selkeässä ja luettavassa muodossa. Toivon, että tämä esite onnistuu siinä.

Frankfurt am Mainissa syyskuussa 2002

Willem F. Duisenberg
Euroopan keskuspankin pääjohtaja

1
| EURO Euroopan uusi raha 7 |

2
| PERUSTA Euroopan keskuspankki 11 |

3
| RAKENNE Eurojärjestelmä 17 |

4
| VAKAUS Vakaa hintataso 23 |

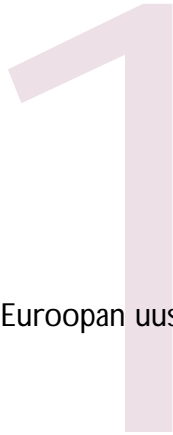
5
| RIIPPUMATTOMUUS EKP:n erityisasema 27 |

6
| AVOIMUUS Uskottavuus ja tilintekovelvollisuus 31 |

7
| TYÖKALUT Strategia ja välineet 35 |

| SANASTO Keskeisiä käsitteitä 41 |

EURO Euroopan uusi raha

Euroopalla on 1.1.1999 lähtien ollut uusi raha, euro. Euro korvasi tuona päivänä kansalliset rahat 11 maassa: Belgiassa, Saksassa, Espanjassa, Ranskassa, Irlannissa, Italiassa, Luxemburgissa, Alankomaissa, Itävallassa, Portugalissa ja Suomessa. Tammikuun 1. päivästä 2001 euro korvaa myös Kreikan kansallisen rahan. Yhdessä nämä 12 maata muodostavat euroalueen. Kolme Euroopan unionin (EU) jäsenvaltiota ei ole vielä ottanut käyttöön euroa: Tanska, Ruotsi ja Iso-Britannia.

Sekä kuluttajat että yritykset hyötyvät merkittävästi, kun yli 300 miljoonaa Euroopan kansalaista ottaa käyttöön yhteisen rahan. Palvelujen ja tavaroiden kauppa euroalueen maiden välillä helpottuu, mikä vahvistaa Euroopan unionin sisämarkkinoita. Vientiyriyten ja maahantuojien ei enää tarvitse huolehtia valuuttakurssien heilahteluista kuin käydessään kauppaa euroalueen ulkopuolisten maiden kanssa.

Myös matkailijoille on etua eurosta. Euroseteleiden ja -kollikoiden tultua käyttöön tammikuussa 2002 euroalueen maasta toiseen matkustavien ei tarvitse enää vaihtaa rahaa eikä maksaa rahanvaihtopalkkioita. Koska sama raha on käytössä 12 maassa, euroalueen eri maiden hintoja on helppo vertailla. Tämän kehityksen toivotaan johtavan kasvavaan maiden väliseen kilpailuun ja vaurauden lisääntymiseen koko euroalueella.

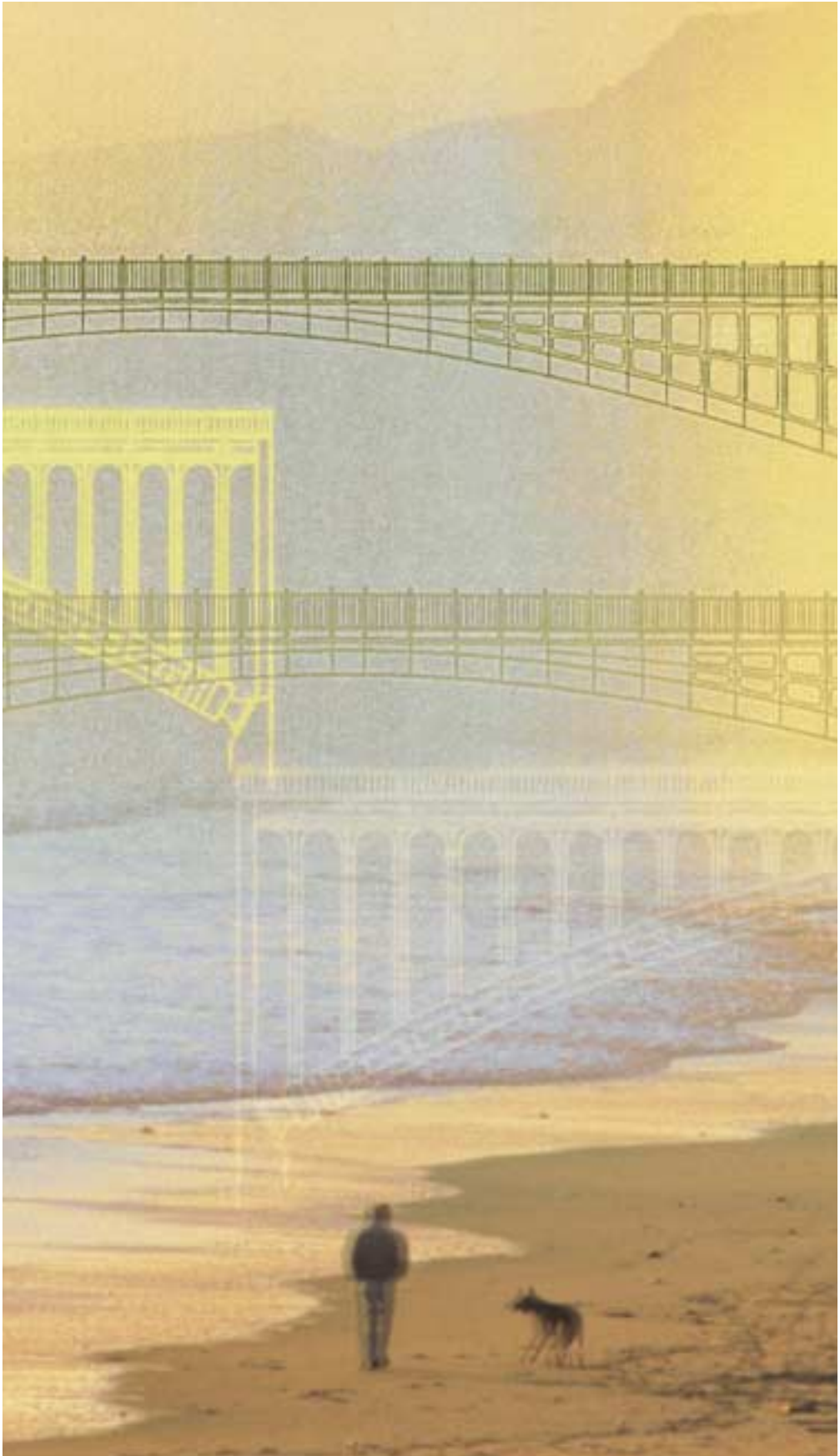
Euron on tarkoitus olla vähintään yhtä vakaa kuin euroalueen aiemmat kansalliset rahat. Euroopan keskuspankin tehtävä on pitää huolta siitä, että tuhannella eurolla voi ensi vuonna hankkia suunnilleen yhtä paljon tavaroita ja palveluita kuin nytkin. Toisin sanottuna EKP pitää yllä hintatason vakautta koko euroalueella. Tämän tavoitteen saavuttamiseksi EKP ja euroalueen maiden kansalliset keskuspankit harjoittavat yhdessä vakautteen tähtäävää rahapolitiikkaa. Myös hallitukset osallistuvat hintavakauden ylläpitämiseen pitämällä julkisen talouden menot kurissa ja verotuksen terveellä pohjalla. Palkkaneuvottelijoiden odotetaan puolestaan pyrkivän maltillisiin palkkaratkaisuihin.

Yhteisen rahan käyttöön ottavien maiden on täytettävä useita taloudellisia ehtoja, jotka koskevat hintojen vakautta, tervettä julkista taloutta, alhaisia korkoja ja valuuttakurssien vakautta. Lisäksi maiden edellytetään varmistavan, että niiden keskuspankit ovat riippumattomia kaikista poliittisista tahoista. Näiden myös Maastrichtin kriteereinä tunnettujen lähentymiskriteerien ansiosta uusi raha on saanut vakaan perustan.

Eurosetelit ja -kolikot otettiin käyttöön 1.1.2002. Kansallisten seteleiden ja -kolikoiden kerääminen pois käytöstä ja niiden korvaaminen miljardeilla euroseteleillä ja -kolikoilla oli ennennäkemättömän suuri ja monimutkainen logistinen operaatio. Se kesti kokonaisuudessaan kaksi kuukautta. Euroalueen kansallisissa keskuspankeissa voi silti vielä jonkin aikaa vaihtaa vanhoja seteleitä – ja joissakin maissa myös vanhoja kolikoita – euroiksi.

PERUUTTAMATTOMAT MUUNTOKURSSIT

1 euro =	40,3399	Belgian frangia
	1,95583	Saksan markkaa
	340,750	Kreikan drakmaa
	166,386	Espanjan pesetaa
	6,55957	Ranskan frangia
	0,787564	Irlannin puntaa
	1 936,27	Italian liiraa
	40,3399	Luxemburgin frangia
	2,20371	Alankomaiden guldenia
	13,7603	Itävallan šillinkiä
	200,482	Portugalin escudoa
	5,94573	Suomen markkaa

PERUSTA Euroopan keskuspankki

Euroopan keskuspankki (EKP) toimii euroalueen hintavakauden vartijana. Kesäkuun 1. päivänä 1998 perustettu EKP on maailman nuorimpia keskuspankkeja, mutta se on perinyt kaikkien euroalueen kansallisten keskuspankkien uskottavuuden ja asiantuntemuksen. Kansalliset keskuspankit harjoittavat euroalueen vakauteen tähtäävää rahapolitiikkaa yhdessä EKP:n kanssa.

EKP:n ja Euroopan keskuspankkijärjestelmän (EKPJ) oikeusperusta on Euroopan yhteisön perustamissopimus. Tämän sopimuksen mukaan EKPJ:n muodostavat EKP ja EU:n kaikkien 15 jäsenvaltion kansalliset keskuspankit. Euroopan keskuspankkijärjestelmän ja Euroopan keskuspankin perussääntö on liitetty perustamissopimukseen pöytäkirjana.

Saksan Frankfurt am Mainissa sijaitsevan EKP:n henkilöstömäärä on noin 1 100 henkeä (elokuu 2002). EKP:n työntekijät tulevat EU:n kaikista 15 jäsenvaltiosta, ja he valmistelevat ja toteuttavat EKP:n päätöksentekovelinten päätöksiä yhteistyössä kansallisten keskuspankkien työntekijöiden kanssa.

EKP:n ylin päätöksentekoeelin on EKP:n neuvosto, jonka muodostavat johtokunnan kuusi jäsentä sekä euroalueen kansallisten keskuspankkien 12 pääjohtajaa. Puheenjohtajana sekä EKP:n neuvostossa että johtokunnassa toimii EKP:n pääjohtaja.

EKP:n neuvoston päätehtävänä on määrittellä euroalueen rahapolitiikka. Sillä on erityisesti valtuudet määrätä koroista, joilla liikepankit voivat saada likviditeettiä (rahaa) keskuspankiltaan. EKP:n neuvosto vaikuttaa näin epäsuorasti myös korkoihin, joita liikepankit perivät laina-asiakkailtaan ja korkoihin, joita maksetaan säästäjien talletuksille.

EKP:n neuvosto

Takarivi (vasemmalta oikealle):

Vitor Constâncio, Banco de Portugal; **Jean-Claude Trichet**, Banque de France; **Nicholas C. Garganas**, Bank of Greece; **Guy Quaden**, Nationale Bank van België/Banque Nationale de Belgique; **Matti Vanhala**, Suomen Pankki – Finlands Bank; **Klaus Liebscher**, Oesterreichische Nationalbank; **Ernst Welteke**, Deutsche Bundesbank; **Yves Mersch**, Banque centrale du Luxembourg; **John Hurley**, Central Bank of Ireland; **Jaime Caruana**, Banco de España; **Antonio Fazio**, Banca d'Italia; **Nout Wellink**, De Nederlandsche Bank

Eturivi (vasemmalta oikealle):

Tommaso Padoa-Schioppa, johtokunta; **Otmar Issing**, johtokunta; **Lucas D. Papademos**, varapääjohtaja; **Willem F. Duisenberg**, pääjohtaja; **Sirkka Hämäläinen**, johtokunta; **Eugenio Domingo Solans**, johtokunta.

EKP:n johtokuntaan kuuluvat EKP:n pääjohtaja ja varapääjohtaja sekä neljä muuta jäsentä, jotka nimitetään euroalueen muodostavien 12 maan valtion tai hallitusten päämiesten yhteisellä sopimuksella.

Johtokunta vastaa EKP:n neuvoston määrittelemän rahapolitiikan toteuttamisesta ja antaa kansallisille keskuspankeille tarvittavat ohjeet. Se myös valmistelelee EKP:n neuvoston kokoukset ja hoitaa EKP:n juoksevia tehtäviä.

Johtokunta

Takarivi (vasemmalta oikealle):
Eugenio Domingo Solans, Otmar Issing, Tommaso Padoa-Schioppa.

Eturivi (vasemmalta oikealle):
Lucas D. Papademos, varapääjohtaja; Willem F. Duisenberg,
pääjohtaja; Sirkka Härmäläinen.

EKP:n kolmas päätöksentekoeelin on yleisneuvosto. Sen muodostavat EKP:n pääjohtaja ja varapääjohtaja sekä EU:n kaikkien 15 jäsenvaltion kansallisten keskuspankkien pääjohtajat. Yleisneuvosto osallistuu EKP:n neuvoo-antavien tehtävien hoitamiseen ja koordinointityöhön sekä euroalueen mahdollisen laajenemisen valmisteluun.

EKP:n yksiköt on ryhmitelty pääosastoihin, osastoihin ja toimistoihin. Vastuu eri yksiköistä on jaettu johtokunnan jäsenten kesken.

Yleisneuvosto

Takarivi (vasemmalta oikealle):

Nicholas C. Garganas, Bank of Greece; **Guy Quaden**, Nationale Bank van België/Banque Nationale de Belgique; **Matti Vanhala**, Suomen Pankki – Finlands Bank; **Klaus Liebscher**, Oesterreichische Nationalbank; **Ernst Welteke**, Deutsche Bundesbank; **Yves Mersch**, Banque centrale du Luxembourg; **Edward A. J. George**, Bank of England; **John Hurley**, Central Bank of Ireland; **Jaime Caruana**, Banco de España; **Nout Wellink**, De Nederlandsche Bank; **Antonio Fazio**, Banca d'Italia

Eturivi (vasemmalta oikealle):

Vitor Constâncio, Banco de Portugal; **Jean-Claude Trichet**, Banque de France; **Lucas D. Papademos**, varapääjohtaja; **Willem F. Duisenberg**, pääjohtaja; **Bodil Nyboe Andersen**, Danmarks Nationalbank; **Urban Bäckström**, Sveriges riksbank

EUROOPAN KESKUSPANKKIJÄRJESTELMÄ (EKPJ)

Yleisneuvosto

Euroopan keskuspankki (EKP)

EKP:n
neuvosto

Johtokunta

Nationale Bank van België/
Banque Nationale de Belgique

Deutsche Bundesbank

Bank of Greece

Banco de España

Banque de France

Central Bank of Ireland

Banca d'Italia

Banque centrale du
Luxembourg

De Nederlandsche Bank

Oesterreichische Nationalbank

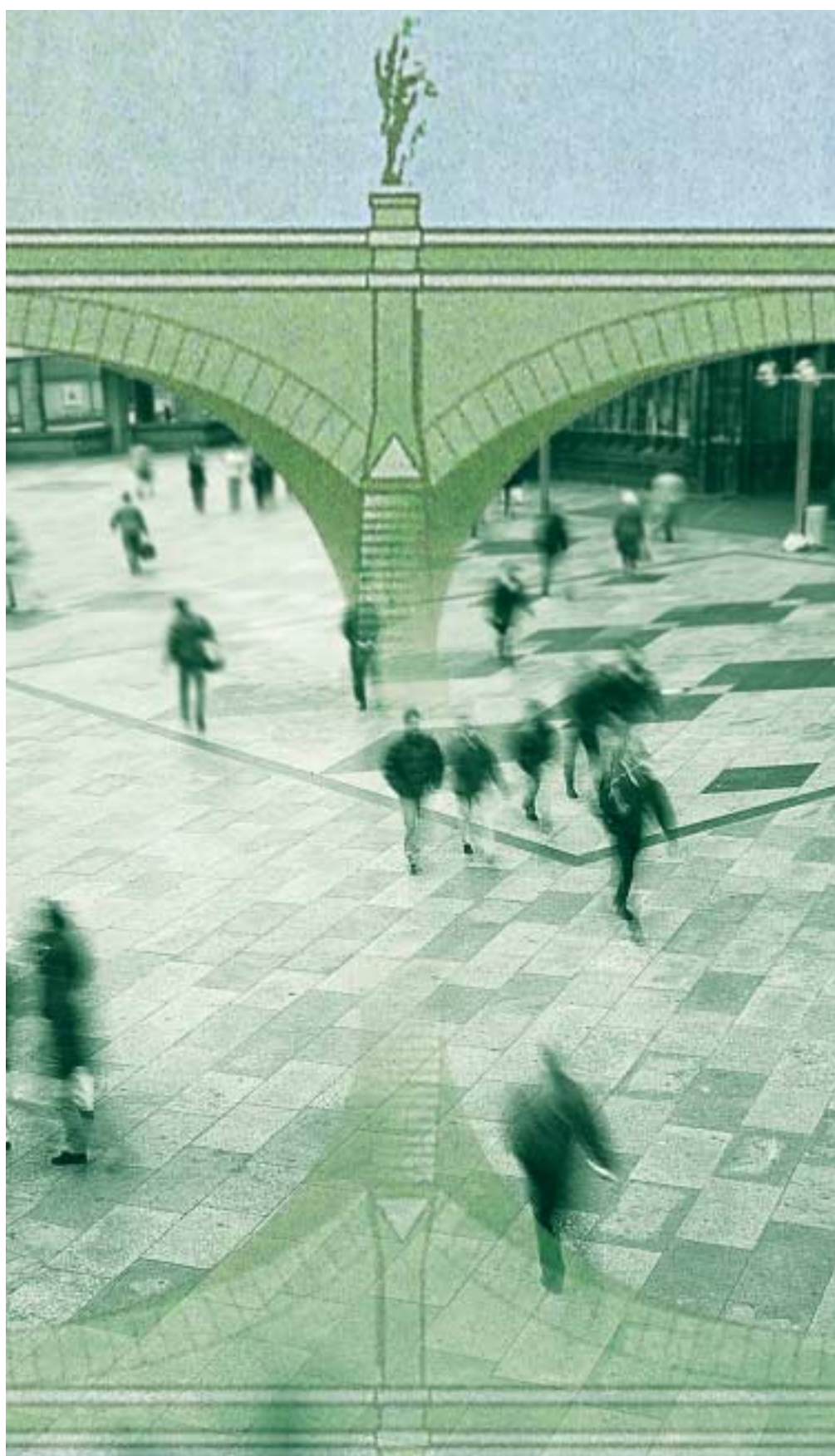
Banco de Portugal

Suomen Pankki - Finlands Bank

Danmarks
Nationalbank

Sveriges riksbank

Bank of England

3 RAKENNE Eurojärjestelmä

Euroalueen 12 kansallista keskuspankkia ja EKP muodostavat yhdessä eurojärjestelmän. EKP:n neuvoston valitsema nimi kuvaa järjestelyä, jonka avulla Euroopan keskuspankkijärjestelmä (EKPJ) hoitaa tehtäviään euroalueella.

Siihen asti, kun kaikki EU:n jäsenvaltiot ovat ottaneet käyttöön euron, on eurojärjestelmän ja EKPJ:n välillä selkeä ero.

Niiden kolmen jäsenvaltion kansalliset keskuspankit, jotka eivät ole vielä ottaneet käyttöön euroa (Tanska, Ruotsi ja Iso-Britannia), eivät osallistu euroalueen yhteisestä rahapolitiikasta päättämiseen. Nämä jäsenvaltiot pitävät kansalliset rahansa ja harjoittavat omaa rahapolitiikkaa.

EU:n jäsenvaltiot voivat halutessaan ottaa käyttöön euron myöhemmässä vaiheessa, jos ne täyttävät lähentymiskriteerit. Ennen kuin maa voi liittyä euroalueeseen, EKP:n on annettava lausunto sen lähentymisen tasosta.

Eurojärjestelmä tarvitsee moitteettomasti toimivan pankkijärjestelmän, jonka välityksellä rahapoliittiset operaatiot suoritetaan. Eurojärjestelmän rahapoliittisia operaatioita toteutetaan jopa 8 000 luottolaitoksen kautta, jotka sijaitsevat euroalueen 12 maassa. Mukana on liikepankkeja, säästöpankkeja ja muita rahoituslaitoksia. Rahapoliittisilla operaatioilla joko lisätään tai vähennetään euroalueen likviditeettiä.

Pankkialan tehokkuus ja vakaus ovat olennaisen tärkeitä EKP:lle ja eurojärjestelmälle. Siksi onkin luonnollista, että EKP seuraa tarkasti pankkisektorin kehitystä, kuten Euroopan yhteisön perustamissopimuksessa on määrätty. Vastuu pankkivalvonnasta säilyy kuitenkin kansallisilla viranomaisilla.

Eurojärjestelmän perustehtävät ovat

- euroalueen rahapolitiikan määrittäminen ja toteuttaminen
- valuuttamarkkinaoperaatioiden suorittaminen ja euroalueen maiden valuuttavarantojen hallussapito ja hoito
- seteleiden liikkeeseenlaskeminen euroalueella
- maksujärjestelmien moitteettoman toiminnan edistäminen.

Muita tehtäviä ovat

- tilastotietojen kerääminen joko kansallisilta viranomaisilta tai suoraan taloudellisilta toimijoilta kuten rahoituslaitoksilta
- pankki- ja rahoitussektorin kehityksen seuraaminen
- EKPJ:n ja valvontaviranomaisten välisen moitteettoman tiedonkulun edistäminen.

EUROOPAN KESKUSPANKKIJÄRJESTELMÄ

EUROOPAN
KESKUSPANKKI

NATIONALE BANK
VAN BELGIË/
BANQUE NATIONALE
DE BELGIQUE

DEUTSCHE
BUNDESBANK

BANQUE DE
FRANCE

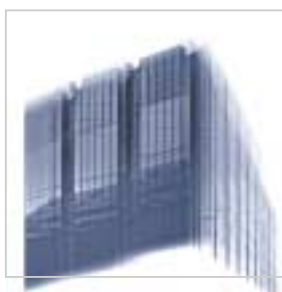
CENTRAL BANK
OF IRELAND

DE NEDERLANDSCHE
BANK

OESTERREICHISCHE
NATIONALBANK

DANMARKS
NATIONALBANK

SVERIGES RIKSBANK

BANK OF GREECE

BANCO DE ESPAÑA

BANCA D'ITALIA

BANQUE CENTRALE
DU LUXEMBOURG

BANCO DE
PORTUGAL

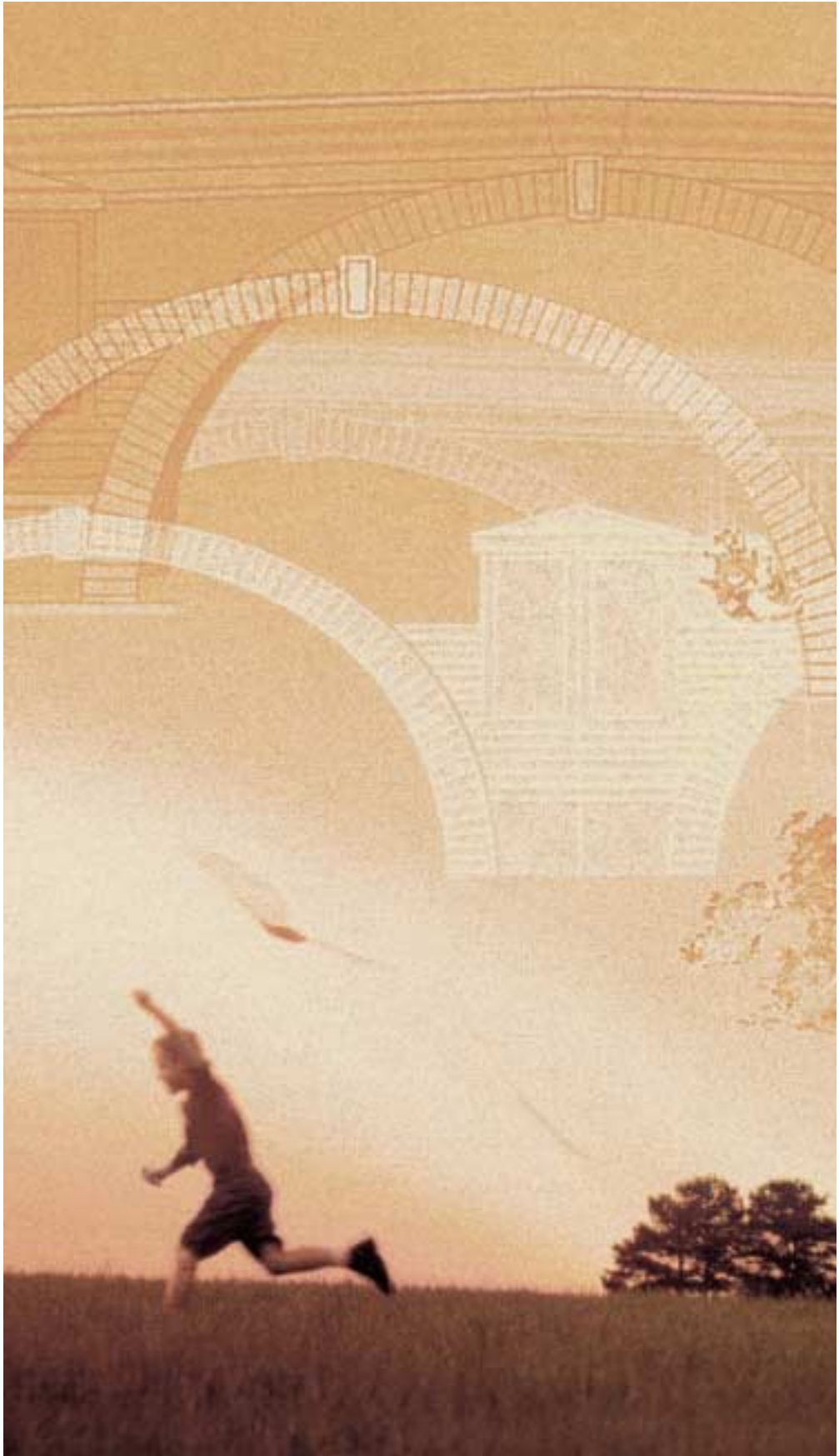

SUOMEN PANKKI -
FINLANDS BANK

EUROJÄRJESTELMÄ

BANK OF ENGLAND

4

VAKAUS Vakaa hintataso

Eurojärjestelmän ensisijaisena tavoitteena on pitää yllä euroalueen hintatason vakautta ja suojella siten euron ostovoimaa. Varmistamalla hintavakauden EKP:n rahapolitiikka tukee parhaiten suotuisan taloudellisen ympäristön kehittymistä ja korkeaa työllisyyttä. Inflaatio ja deflaatio voivat kumpikin käydä yhteiskunnalle varsin kalliiksi niin taloudellisesti kuin sosiaalisestikin.

Sillä edellytyksellä, että ensisijainen tavoite eli hintavakaus ei vaarannu, eurojärjestelmä tukee myös yhteisön yleistä talouspolitiikkaa ja noudattaa avoimen markkinatalouden periaatteita, kuten Euroopan yhteisön perustamissopimuksessa määrätään.

EUROOPAN YHTEISÖN PERUSTAMISSOPIMUS, 105 ARTIKLA

HOVEDMÅLET FOR ESCB ER AT FASTHOLDE PRISSTABILITET.

DAS VORRANGIGE ZIEL DES ESZB IST ES, DIE PREISSTABILITÄT ZU GEWÄHRLEISTEN.

ΠΡΩΤΑΡΧΙΚΟΣ ΣΤΟΧΟΣ ΤΟΥ ΕΣΚΤ ΕΙΝΑΙ Η ΔΙΑΤΗΡΗΣΗ ΤΗΣ ΣΤΑΘΕΡΟΤΗΤΑΣ ΤΩΝ ΤΙΜΩΝ.

THE PRIMARY OBJECTIVE OF THE ESCB SHALL BE TO MAINTAIN PRICE STABILITY.

EL OBJETIVO PRINCIPAL DEL SEBC SERÁ MANTENER LA ESTABILIDAD DE PRECIOS.

L'OBJECTIF PRINCIPAL DU SEBC EST DE MAINTENIR LA STABILITÉ DES PRIX.

L'OBBIETTIVO PRINCIPALE DEL SEBC È IL MANTENIMENTO DELLA STABILITÀ DEI PREZZI.

HET HOOFDDOEL VAN HET ESCB IS HET HANDHAVEN VAN PRIJSSTABILITEIT.

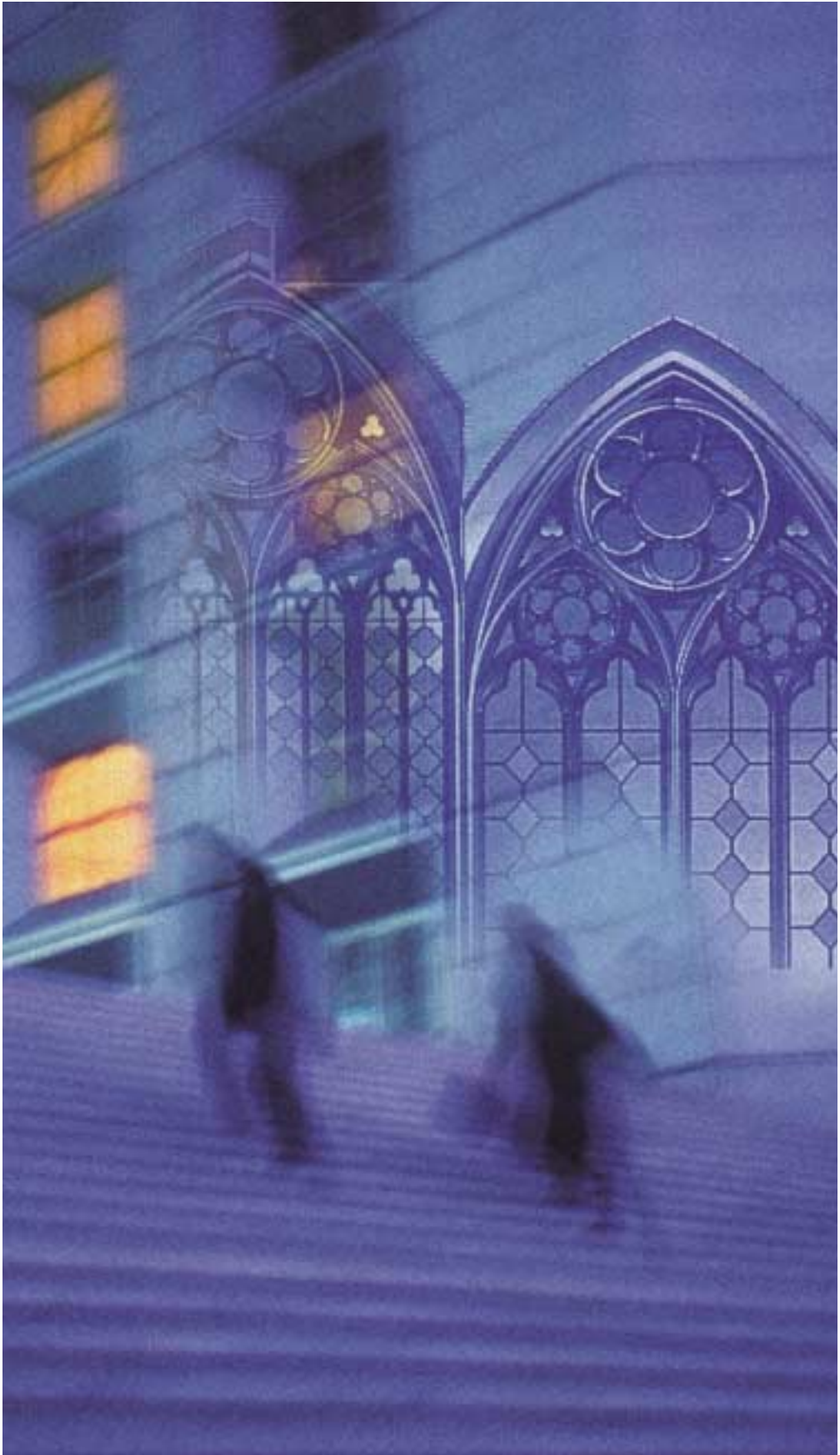
O OBJECTIVO PRIMORDIAL DO SEBC É A MANUTENÇÃO DA ESTABILIDADE DOS PREÇOS.

EKPJ:N ENSISIJAISENA TAVOITTEENA ON PITÄÄ YLLÄ HINTATASON VAKAUTTA.

HUVUDMÅLET FÖR ECBS SKALL VARA ATT UPPRÄTTHÅLLA PRISSTABILITET.

Jotta suuren yleisön olisi helpompi arvioida yhteisen rahapolitiikan onnistumista, EKP on julkistanut täsmällisen määritelmän tärkeimmälle tavoitteelleen. Hintavakaus on määritelty kuluttajahintojen alle 2 prosentin vuotuiseksi nousuksi.

On yleisesti tunnettua, ettei rahapolitiikan avulla pystytä täydellisesti hallitsemaan hintakehitystä lyhyellä aikavälillä, koska rahapolitiikan vaikutukset välittyvät hintatasoon viipeellä. Lyhyellä aikavälillä hintoihin vaikuttavat monet muut tekijät, kuten raaka-aineiden hintavaihtelut tai välillisen verotuksen muutokset. Hintavakauden ylläpitämiseen pyritäänkin siksi keskipitkällä aikavälillä. Kausivaihtelut tai muut hyvin lyhytaikaiset vaikutukset eivät vaaranna pysymistä hintavakauden tavoitteessa.

5

RIIPPUMATTOMUUS

EKP:n erityisasema

Riippumattomuus on tärkeää keskuspankkien toiminnan kannalta. Euroopan yhteisön perustamissopimuksen määräysten mukaisesti eurojärjestelmälle on annettu täysi riippumattomuus tehtäviensä hoitamisessa. EKP, eurojärjestelmään kuuluvat kansalliset keskuspankit ja niiden päätöksentekuelinten jäsenet eivät saa pyytää tai ottaa ohjeita miltään ulkopuoliselta taholta. Yhteisön toimielinten ja elinten sekä jäsenvaltioiden hallitusten on kunnioitettava tätä periaatetta ja pidätyttävä yrityksistä vaikuttaa EKP:n tai kansallisten keskuspankkien päätöksentekuelinten jäseniin.

Eurojärjestelmällä on tarvittava toimivalta ja välineet tehokkaan rahapolitiikan harjoittamiseksi. Eurojärjestelmä ei saa myöntää luottoja yhteisön toimielimille tai elimille tai kansallisille julkisyhteisöille. Tämäkin suojelee osaltaan EKP:tä poliittisilta vaikutusyrityksiltä.

EKP:llä on oma, Euroopan yhteisön talousarviosta erillinen budjetti. Näin yhteisön taloudelliset edut eivät pääse vaikuttamaan EKP:n hallintoon.

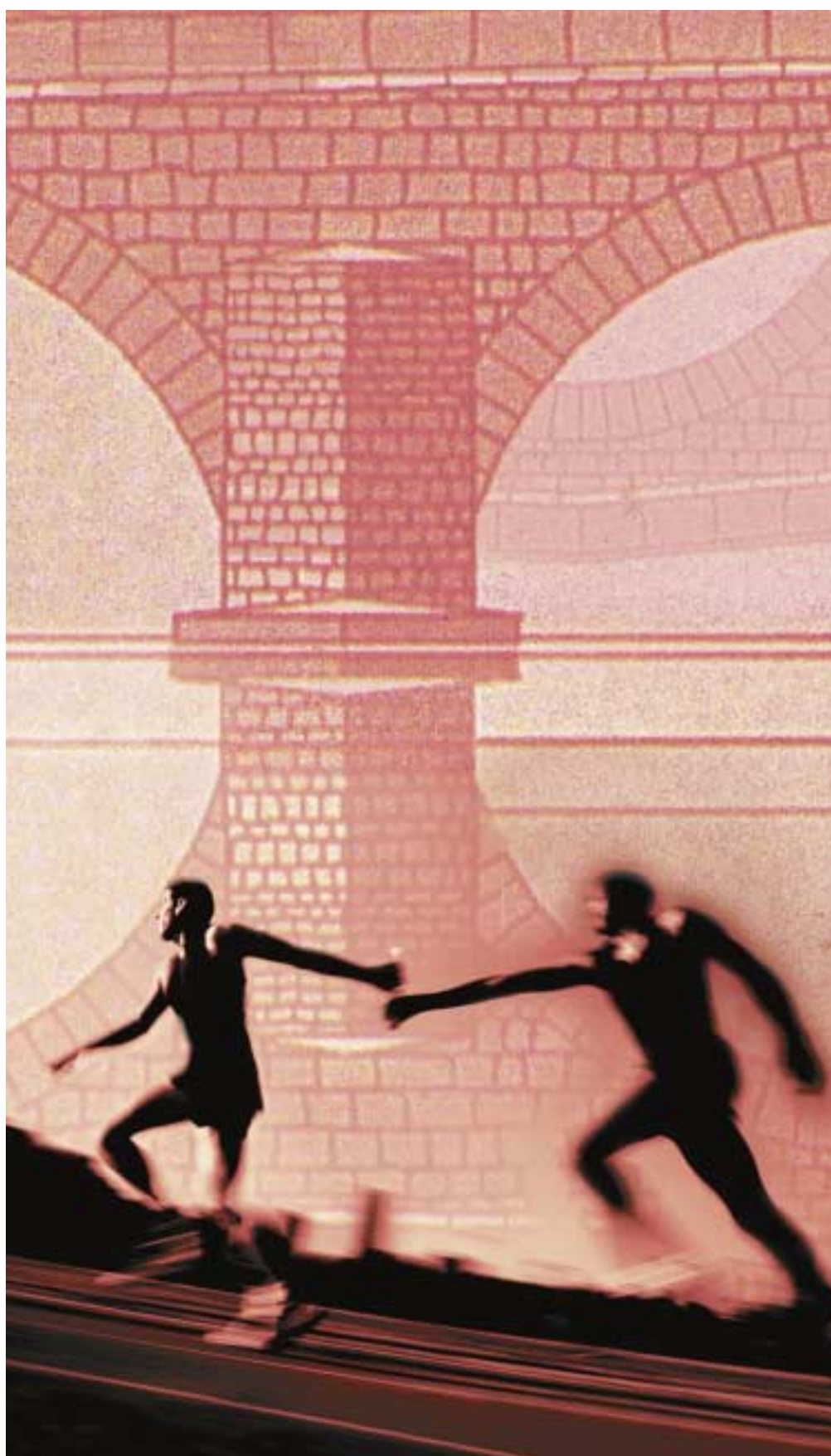
EKP:n pääoma ei ole peräisin Euroopan yhteisöltä, vaan sen ovat merkinneet ja maksaneet kansalliset keskuspankit. Jäsenvaltion osuus Euroopan unionin BKT:stä ja väkiluvusta ratkaisee sen osuuden pääomasta.

EKP:n päätöksentekuelinten jäsenillä on pitkät toimikaudet. Erottaminen on mahdollista vain, jos henkilö on syylistynyt vakavaan rikkomukseen tai ei pysty hoitamaan tehtäväänsä.

Kansainvälisellä tasolla EKP on edustettuna Kansainvälisessä valuuttarahastossa (IMF), joka on yksi kansainvälisen valuuttajärjestelmän kulmakivistä. EKP:llä on edustus myös Taloudellisen yhteistyön ja kehityksen järjestössä OECD:ssä. EKP:n osallistuminen näiden kansainvälisten järjestöjen kokouksiin tähtää ainoastaan tietojen vaihtoon, joten EKP:n riippumattomuus ei vaarannu millään lailla.

6

AVOIMUUS | Uskottavuus ja tilintekovelvollisuus

Säilyttääkseen uskottavuutensa itsenäisen keskuspankin on oltava avoin ja perusteltava päätöksensä selkeästi. Sen pitää myös olla tilintekovelvollinen demokraattisille instituutioille. Euroopan yhteisön perustamissopimuksessa on asetettu EKP:lle täsmälliset raportointivaatimukset, sen riippumattomuutta kuitenkin loukkaamatta.

EKP julkaisee viikoittain eurojärjestelmän konsolidoidun taseen, joka on yleiskatsaus edellisen viikon aikana suoritettuihin rahapoliittisiin operaatioihin ja rahoitustoimiin. EKP:llä on velvollisuus laatia ja julkistaa raportteja EKP:n toiminnasta vähintään neljännesvuosittain. Sen on myös laadittava vuosikertomus toiminnastaan ja sekä edellisen että kuluvan vuoden rahapolitiikasta ja toimitettava se Euroopan parlamentille, EU:n neuvostolle, Euroopan komissiolle ja Eurooppa-neuvostolle. EKP:n julkaisut ovat saatavilla pyynnöstä, ja niitä voi lukea myös EKP:n Internet-sivuilla. Verkkosivuilta löytyvät kaikki EKP:n julkaisut sekä linkit EU:n 15 kansallisen keskuspankin kotisivuille.

Euroopan parlamentti voi käydä yleiskeskustelun EKP:n vuosikertomuksesta. EKP:n pääjohtaja ja muut johtokunnan jäsenet voivat Euroopan parlamentin pyynnöstä tai omasta aloitteestaan esittää näkemyksiään Euroopan parlamentin toimivaltaisille valiokunnille. Näin tapahtuu yleensä neljännesvuosittain.

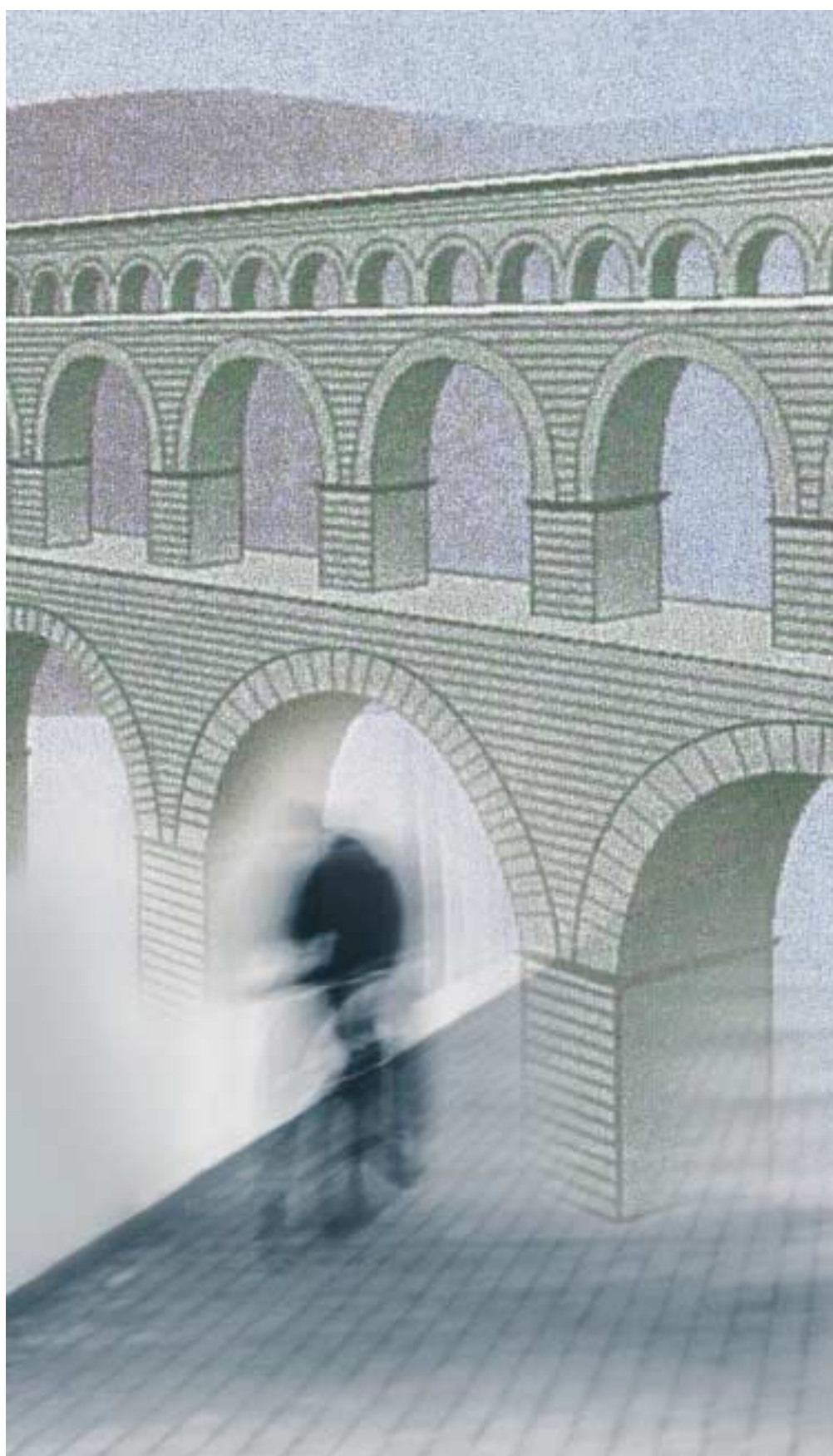
EKP on itse asiassa sitoutunut ylittämään perustamissopimuksen raportointivaatimukset. EKP:n pääjohtaja kertoo EKP:n neuvoston päätösten taustoista kuukausittaisessa lehdistötilaisuudessa, joka pidetään heti kuukauden ensimmäisen EKP:n neuvoston kokouksen jälkeen. EKP:n neuvoston näkemyksiä taloudellisesta tilanteesta ja odotetusta hintakehityksestä voi lukea tarkemmin EKP:n kuukausikatsauksista, jotka julkaistaan Euroopan yhteisön jokaisella 11 virallisella kielellä.

Euroopan komission jäsenet voivat osallistua EKP:n neuvoston ja yleisneuvoston kokouksiin, mutta heillä ei ole äänioikeutta. Tavallisesti komissiota edustaa talous- ja rahoitusasioista vastaava jäsen.

EKP on vuorovaikutussuhteessa EU:n neuvoston kanssa. EU:n neuvoston puheenjohtaja voi osallistua EKP:n neuvoston ja yleisneuvoston kokouksiin. Hän voi tehdä keskustelualoitteita EKP:n neuvostolle, mutta hänellä ei ole äänioikeutta. EKP:n pääjohtaja puolestaan kutsutaan EU:n neuvoston kokouksiin, kun neuvostossa käsitellään EKP:n tavoitteisiin tai tehtäviin liittyviä aiheita. Pääjohtaja osallistuu myös Ecofin-neuvoston virallisiin ja vapaamuotoisiin kokouksiin, joissa kokoontuvat EU:n talous- ja valtiovarainministerit, sekä euroryhmän tapaamisiin, joissa kokoontuvat euroalueen talous- ja valtiovarainministerit. Kansallisten keskuspankkien pääjohtajat osallistuvat Ecofin-neuvoston epävirallisiin kokouksiin.

EKP ja EU:n kansalliset keskuspankit ovat edustettuina myös talous- ja rahoituskomiteassa. Tämä komitea on neuvoa-antava yhteisön elin, joka käsittelee monenlaisia Euroopan talouspolitiikkaan liittyviä kysymyksiä.

7

TYÖKALUT | Strategia ja välineet

EKP:n keinot ensisijaisen tavoitteensa saavuttamiseksi eli hintavakauden ylläpitämiseksi on kirjattu niin sanottuun rahapolitiikan strategiaan.

EKP:n neuvosto varmisti rahapolitiikan strategiasta päättäessään, että kansallisten keskuspankkien aiemmille strategioille taataan mahdollisimman suuri jatkuvuus. Euron käyttöönoton vuoksi tilanne on kuitenkin aivan uudenvuotinen, ja tämä on otettava huomioon rahapolitiikkaa kehitettäessä.

Strategia perustuu kahteen pilariin.

Ensimmäinen pilari

Rahan määrän merkittävä asema. Tästä viestii ilmoitus viitearvon asettamisesta lavean rahan määrän kasvulle. Inflaation nähdään johtuvan viime kädessä siitä, että rahaa on liikkeellä enemmän kuin tavaroita ja palveluja, joita sillä voisi ostaa. Raha-aggregaatti M3 sisältää liikkeessä olevan käteisen rahan, lyhytaikaiset luottolaitostalletukset (ja vastaavat talletukset muissa rahoituslaitoksissa) sekä näiden laitosten liikkeeseen laskemat korolliset lyhytaikaiset arvopaperit. M3:n vuotuiselle kasvuvauhdille asetetun viitearvon (4½ % vuodesta 1999) tarkoituksena on auttaa EKP:n neuvostoa analysoimaan raha-aggregaatteihin sisältyvää tietoa ja esittämään se sellaisessa muodossa, että rahapolitiikkaa voidaan harjoittaa johdonmukaisesti ja uskottavasti.

Toinen pilari

Laaja, koko euroalueen tulevan hintakehityksen sekä hintavakauteen kohdistuvien riskien arviointi. Tässä arvioinnissa hyödynnetään suurta joukkoa talouden indikaattoreita, joiden avulla tulevaa hintakehitystä pystytään arvioimaan. Indikaattoreita ovat esimerkiksi palkat, valuuttakurssi, pitkät korot, monet taloudellista toimeliaisuutta ja finanssipolitiikkaa kuvaavat indikaattorit, hinta- ja kustannusindeksit sekä elinkeinoelämää ja kuluttajia koskevat suhdannekyselyt.

Yhdessä EKP:n strategian kaksi pilaria takaavat, että raha- ja reaalityalouden sekä rahoitusmarkkinoiden kehitystä seurataan ja analysoidaan tarkasti. Perusteellisen analysoinnin ansiosta EKP pystyy asettamaan korkonsa sellaiselle tasolle, että ne parhaiten tukevat hintavakauden ylläpitämistä. Näin EKP:n rahapolitiikka turvaa euron ostovoiman ja tukee samalla myös euron ulkoista arvoa, jota mitataan sen kurssilla muita valuuttoja vastaan. Valuuttakurssille ei ole kuitenkaan asetettu mitään tavoitetta.

Ensisijaisen tavoitteensa saavuttamiseksi eli hintavakauden ylläpitämiseksi eurojärjestelmällä on käytettävissään joukko rahapolitiikan välineitä, joilla vaikutetaan markkinakorkoihin, säädellään pankkijärjestelmän likviditeettiä ja viestitään rahapolitiikan yleislinjasta. Rahapolitiikan määrittelee EKP:n neuvosto, ja sitä toteutetaan hajautetusti: suurin osa operaatioista suoritetaan kansallisissa keskuspankeissa.

Tärkeimmät ohjausvälineet

Perusrahoitusoperaatioiden avulla turvataan pankkijärjestelmän maksuvalmius ja viestitään rahapolitiikan yleislinjasta. Operaatiot ovat viikoittaisia, ja niissä sovellettava maturiteetti (pitoaika) on kaksi viikkoa.

Pitempiaikaiset rahoitusoperaatiot ovat myös maksuvalmiutta lisääviä operaatioita, mutta ne toteutetaan kerran kuussa, ja niissä sovellettava maturiteetti on kolme kuukautta.

EKP:llä on lisäksi **maksuvalmiusjärjestelmä**, jonka avulla pyritään lisäämään tai vähentämään yön yli -likviditeettiä.

Maksuvalmiusjärjestelmän korot muodostavat korkoputken, jonka sisällä yön yli -markkinakorot liikkuvat.

- Vastapuolet eli pankit tai muut rahoituslaitokset saavat tarvittaessa eurojärjestelmältä **maksuvalmiusluottoa** yön yli vakuuskelpoisia arvopapereita vastaan.
- **Talletusmahdollisuuden** avulla vastapuolet voivat tehdä yön yli -talletuksia eurojärjestelmässä.

Hienosäätöoperaatioita tehdään tarpeen vaatiessa markkinoiden likviditeetin hallitsemiseksi ja korkojen säätelyä varten. Niitä käytetään erityisesti markkinoiden likviditeetin odottamattomista vaihteluista johtuvien korkovaikutusten tasaamiseksi.

EKP:n luottolaitoksille asettamien **vähimmäisvarantovelvoitteiden** tarkoituksena on tasoittaa keskuspankkirahan kysyntää. Kaikkien luottolaitosten on pidettävä tietty prosenttiosuus asiakastalletuksistaan talletustilillä eurojärjestelmässä. Tämä puolestaan tasaa rahamarkkinakorkoja.

EUROJÄRJESTELMÄ

Rahoitus-
operaatiot

Maksuvalmius-
järjestelmä

Hienosäätö-
operaatiot

Talletus-
mahdollisuus

Vähimmäis-
varannot

LUOTTOLAITOKSET

Luotot

Talletukset

YRITYKSET JA KOTITALOUDET

○○○○○○○○○▷ = likviditeetti

Euroalueen yhteisten rahamarkkinoiden keskeinen osa on maksujärjestelmä nimeltä TARGET (Trans-European Automated Real-time Gross settlement Express Transfer system eli Euroopan laajuinen automatisoitu reaaliaikainen bruttomaksujärjestelmä). TARGET kytkee EKP:n maksumekanismiin 15 kansallista maksujärjestelmää – yhden kustakin EU:n jäsenvaltiosta. Se mahdollistaa suurten maksujen siirtämisen euroalueella pankkitililtä toiselle muutamassa minuutissa, ellei jopa sekunneissa.

TARGET-järjestelmä on helpottanut yhteisten rahamarkkinoiden syntymistä Euroopassa, ja sen kautta kulkee parhaimmillaan yli 450 miljardia euroa päivässä maasta toiseen tapahtuvina maksuina. Jos maiden sisäiset maksut lasketaan myös, summa nousee yli 1 500 miljardiin euroon. TARGET on osoittautunut turvalliseksi ja luotettavaksi järjestelmäksi. Se on noussut Euroopan ehdottomasti merkittävimmäksi maksujärjestelmäksi ja maailmassakin kolmen suurimman joukkoon.

Deflaatio (deflation): Yleisen hintatason laskeminen yhtäjaksoisesti ja pitkällä aikavälillä. Jos hintojen odotetaan laskevan edelleen, kuluttajat saattavat lykätä hyödykkeiden ostamista odottaessaan halvempia hintoja. Tämä voi johtaa hintojen laskun jatkumiseen ja lopulta laskusuhdanteeseen. Teknisestä kehityksestä tai lisääntyneestä kilpailusta johtuva hintojen aleneminen tietyillä talouden sektoreilla ei kuitenkaan merkitse deflaatiota.

Ecofin: Ks. [Euroopan unionin neuvosto](#)

EKP:n neuvosto (Governing Council): EKP:n neuvosto on EKP:n ylin päätöksentekuelin. Sen muodostavat kaikki EKP:n johtokunnan jäsenet sekä euron käyttöön ottaneiden EU:n jäsenvaltioiden kansallisten keskuspankkien pääjohtajat.

Euro (euro): Euroopan yhteisen rahan nimi, jonka Eurooppa-neuvosto hyväksyi kokouksessaan Madridissa 15. ja 16.12.1995. Se korvaa aiemman nimen "ecu".

Eurojärjestelmä (Eurosystem): Eurojärjestelmän muodostavat EKP ja niiden EU:n jäsenvaltioiden kansalliset keskuspankit, jotka ovat ottaneet käyttöön euron EMUn kolmannessa vaiheessa.

Euroopan keskuspankki (EKP) (European Central Bank, ECB): 1.6.1998 perustettu EKP sijaitsee Frankfurt am Mainissa. Se on oikeushenkilö. EKP huolehtii, että eurojärjestelmälle ja Euroopan keskuspankkijärjestelmälle annetut tehtävät suoritetaan joko osana EKP:n omaa toimintaa tai osana kansallisten keskuspankkien toimintaa.

Euroopan keskuspankkijärjestelmä (EKPJ) (European System of Central Banks, ESCB): EKPJ:n muodostavat EKP ja EU:n kaikkien 15 jäsenvaltion kansalliset keskuspankit.

Euroopan komissio (European Commission): Euroopan yhteisön toimielin, joka varmistaa, että Euroopan yhteisön perustamissopimuksen määräyksiä sovelletaan, kehittää yhteisön politiikkaa, tekee ehdotuksia yhteisön lainsäädännöksi ja käyttää valtuuksia tietyillä aloilla. Talouspolitiikassa komissio antaa suosituksia yhteisön talouspolitiikan yleisiksi suuntaviivoiksi ja raportoi Euroopan unionin neuvostolle talouden kehityksestä ja talouspolitiikasta. Se seuraa julkisten talouksien tilaa monenvälisen seurannan puitteissa ja raportoi siitä EU:n neuvostolle. Komissiossa on 20 jäsentä siten, että Saksalla, Espanjalla, Ranskalla, Italialla ja Isolla-Britannialla on kullakin kaksi jäsentä ja muilla EU:n jäsenvaltioilla kullakin yksi jäsen.

Euroopan parlamentti (European Parliament): Euroopan parlamentissa on 626 EU:n jäsenvaltioiden kansalaisten edustajaa. Parlamentti osallistuu lainsäädäntöprosessiin, joskin se valtaoikeudet vaihtelevat sen mukaan, millaisin menettelyin EY:n säädöksiä annetaan. EMUssa parlamentilla on pääasiassa neuvoa-antavat valtuudet. Euroopan yhteisön perustamissopimuksessa määrätään kuitenkin tietyistä menettelyistä, jotka koskevat EKP:n demokraattista vastuuta Euroopan parlamentille (vuosikertomuksen esittäminen, yleiskeskustelu rahapolitiikasta, kuuleminen parlamentin toimivaltaisissa valiokunnissa).

Euroopan rahapoliittinen instituutti (EMI) (European Monetary Institute, EMI): EMUn toisen vaiheen alussa (1.1.1994) perustettu väliaikainen elin. EMI:n päätehtävät olivat keskuspankkien välisen yhteistyön lujittaminen, rahapolitiikan yhteensovittaminen ja EMUn kolmannen vaiheen valmistelu. Euroopan rahapoliittinen instituutti lopetti toimintansa 1.6.1998.

Euroopan unionin neuvosto, EU:n neuvosto (EU Council): Jäsenvaltioiden hallitusten edustajista koostuva elin. Yleensä edustajat ovat kulloinkin käsiteltävinä olevista asioista vastaavia ministereitä (tästä syystä neuvostosta käytetään usein nimitystä ministerineuvosto). Talous- ja valtiovarainministerien kokoonpanossa kokoontuvasta neuvostosta käytetään usein nimitystä Ecofin-neuvosto.

Euroopan yhteisön perustamissopimus (Treaty establishing the European Community): Perustamissopimus allekirjoitettiin Roomassa 25.3.1957, ja se tuli voimaan 1.1.1958. Sopimuksella perustettiin Euroopan talousyhteisö (ETY), ja siitä käytetään usein nimitystä Rooman sopimus. Sopimus Euroopan unionista allekirjoitettiin 7.2.1992 Maastrichtissa, minkä vuoksi sitä sanotaan usein Maastrichtin sopimukseksi, ja se tuli voimaan 1.11.1993. Tällä sopimuksella muutettiin Rooman sopimusta, jonka nykyinen nimi on Euroopan yhteisön perustamissopimus. Sopimusta Euroopan unionista on myöhemmin muutettu 2.10.1997 allekirjoitetulla Amsterdamin sopimuksella, joka tuli voimaan 1.5.1999. Vastaavasti vuonna 2000 pidetyn hallitustenvälisen kokouksen tuloksena syntyneellä, 26.2.2001 allekirjoitetulla ns. Nizzan sopimuksella muutetaan Euroopan yhteisön ja Euroopan unionin perustamissopimuksia edelleen sen jälkeen, kun sopimus on ratifioitu ja tulee voimaan.

Eurooppa-neuvosto (European Council): Euroopan unionille sen kehittämiseksi tarvittavat virikkeet antava ja sen yleiset poliittiset suuntaviivat määrittelevä elin. Koostuu jäsenvaltioiden valtion- tai hallitusten päämiehistä sekä Euroopan komission puheenjohtajasta (ks. myös **EU:n neuvosto**).

Euroryhmä (Eurogroup): Euroalueeseen kuuluvien EU:n jäsenvaltioiden talous- ja valtiovarainministerien epävirallinen kokoontuminen. Euroryhmän kokouksissa ministerit keskustelevat asioista, jotka liittyvät heidän yhteistä rahaa koskeviin velvollisuuksiinsa. Myös Euroopan komissio ja Euroopan keskuspankki (EKP) voivat osallistua kokouksiin. Euroryhmä kokoontuu yleensä välittömästi ennen normaalia Ecofin-kokousta.

Hienosäätöoperaatiot (fine-tuning operations): Eurojärjestelmän satunnaisesti toteuttamia avomarkkinaoperaatioita, joiden pääasiallisena tarkoituksena on tasoittaa markkinoiden likviditeetin odottamattomia vaihteluja.

Hintavakaus (price stability): EKP:n neuvosto on määritellyt hintavakauden kuluttajahintojen alle 2 prosentin vuotuiseksi nousuksi. Pitkäaikainen inflaatio tai pitkäaikainen deflaatio eivät kumpikaan ole tämän määritelmän mukaisia.

Inflaatio (inflation): Jatkuva rahan arvon aleneminen, joka ilmenee yleisen hintatason jatkuvana nousuna (ks. myös **deflaatio** ja **hintavakaus**).

Johtokunta (Executive Board): Johtokunta on yksi EKP:n kolmesta päätöksentekuelimestä. Sen muodostavat EKP:n pääjohtaja ja varapääjohtaja sekä neljä muuta jäsentä.

Kansainvälinen valuuttarahasto (IMF) (International Monetary Fund, IMF): Washington D.C:ssä sijaitseva kansainvälinen yhteistyöjärjestö, johon kuuluu 184 jäsenmaata (vuonna 2002). Rahasto perustettiin vuonna 1946 edistämään kansainvälistä valuuttayhteistyötä ja valuuttakurssien vakautta sekä ylläpitämään talouskasvua ja korkeaa työllisyyttä. Järjestön tarkoituksena on myös auttaa jäsenvaltioita korjaamaan maksutaseiden tasapainottomuuksia.

Keskuspankki (central bank): Laitos, jonka lakiin perustuvana velvollisuutena on rahapolitiikan harjoittaminen tietyllä alueella.

Kolmas vaihe (Stage Three): Ks. **talous- ja rahaliitto**

Likviditeetti (liquidity): Likviditeetillä mitataan sitä, kuinka nopeasti ja vaivattomasti rahoitusvaade on muutettavissa käteiseksi rahaksi tai käytettävissä velan maksuun. Käteinen raha on siis erittäin likvidi varallisuuden muoto. Pankkitalletukset ovat sitä vähemmän likvidejä mitä pitempi maturiteetti niillä on. Likviditeettiä käytetään joskus synonyymina rahalle.

Luottolaitos (credit institution): ”Yritys, joka liiketoimintanaan vastaanottaa yleisöltä talletuksia tai muita takaisinmaksettavia varoja ja myöntää luottoja omaan lukuunsa” (ensimmäinen pankkidirektiivi (77/780/ETY) I artikla). Tavallisimpia luottolaitoksia ovat pankit ja säästöpankit.

Lähentymiskriteerit (convergence criteria): Taloudelle asetetut edellytykset, jotka EU:n jäsenvaltion on täytettävä ennen kuin se voi osallistua euroalueeseen. Kriteereitä nimitetään toisinaan myös Maastrichtin kriteereiksi, ja ne koskevat hintojen vakautta, tervettä julkista taloutta, alhaisia korkoja ja valuuttakurssien vakautta. Lähentymiskriteerit on määritelty Euroopan yhteisön perustamissopimuksessa ja siihen liitetyissä pöytäkirjoissa.

Maastrichtin kriteerit (Maastricht criteria): Ks. [lähentymiskriteerit](#).

M3: EKP:n määritelmän mukaan laeva raha-aggregaatti M3 sisältää liikkeessä olevan rahan sekä euroalueella olevien (muiden kuin valtion) hallussa olevat saamiset euroalueen rahaa luovaan sektoriin kuuluvilta laitoksilta: yön yli -talletukset, enintään kahden vuoden määräaikaistalletukset, talletukset, joiden irtisanomisaika on enintään kolme kuukautta, takaisinostosopimukset, rahamarkkinarahastojen rahasto-osuudet, rahamarkkinapaperit ja maturiteetiltaan enintään kahden vuoden pituiset saamistodistukset. EKP:n neuvosto on ilmoittanut M3:n kasvuvauhdin viitearvon.

Raha (money): Yleisesti vaihdon välineeksi hyväksytty varallisuuden muoto. Rahaa ovat esimerkiksi kolikot, setelit ja elektroniselle rahakortille talletetut yksiköt. Myös luottolaitoksiin tehdyt lyhytaikaiset talletukset ovat rahan läheisiä vastineita. Talousteoria mainitsee rahalle kolme tehtävää: 1) laskentayksikkö 2) maksuväline ja 3) arvon säilyttäjä. Vastuu näiden tehtävien optimaalisesta toteutumisesta on keskuspankillla, joka huolehtii tästä pitämällä yllä hintatason vakautta.

Raha-aggregaatti, esim. M1, M2 tai M3 (monetary aggregate, e.g. M1, M2, M3): Raha-aggregaatti voidaan määritellä suureeksi, joka sisältää liikkeessä olevan rahan ja rahalaitosten vastaanottamat talletukset tai velkaerät, jotka ominaisuuksiltaan suuresti vastaavat rahaa eli ovat likvidejä.

Rahamarkkinat (money market): Lyhytaikaisen rahoituksen hankinnan ja lyhytaikaisten sijoitusten markkinat, joilla käydään kauppaa alkuperäiseltä maturiteetiltaan yleensä alle vuoden instrumenteilla.

Rahapolitiikka (monetary policy): Rahapolitiikalla tarkoitetaan keskuspankkien käytössään olevilla välineillä suorittamia toimia tavoitteidensa saavuttamiseksi (esim. hintavakauden ylläpitämiseksi).

Taloudellisen yhteistyön ja kehityksen järjestö (OECD) (Organisation for Economic Co-operation and Development, OECD): Pariisissa sijaitseva OECD perustettiin 1961 seuraajaksi Euroopan taloudelliselle yhteistyöjärjestölle OEEC:lle. Järjestöllä on 29 jäsenmaata (2001), ja sen tärkein tehtävä on tarjota hallituksille ympäristö, jossa ne voivat käydä talous- ja sosiaalipoliittista keskustelua ja kehittää ja parantaa linjauksiaan.

Talous- ja rahaliitto (EMU) (Economic and Monetary Union, EMU): Euroopan yhteisön perustamissopimus kuvaa talous- ja rahaliiton toteutumista kolmivaiheisena prosessina. EMUn ensimmäinen vaihe alkoi heinäkuussa 1990 ja päättyi 31.12.1993. Tässä vaiheessa keskeisintä oli se, että kaikki pääomien vapaan liikkuvuuden sisäiset esteet Euroopan yhteisön alueella purettiin. EMUn toinen vaihe alkoi 1.1.1994. Siinä mm. perustettiin Euroopan rahapoliittinen instituutti (EMI), kiellettiin julkisen sektorin keskuspankkirahoitus sekä annettiin ohjeet liiallisten julkisen talouden alijäämien välttämiseksi. Kolmas vaihe alkoi 1.1.1999. Rahapoliittinen toimivalta siirtyi eurojärjestelmälle, euro otettiin käyttöön ja euroalueen jäsenvaltioiden kansalliset valuutat kiinnitettiin toisiinsa peruuttamattomin muuntokurssein.

Talous- ja rahoituskomitea (Economic and Financial Committee):
Neuvoa-antava yhteisön elin, joka perustettiin talous- ja rahaliiton kolmannen vaiheen alkaessa. EU:n jäsenvaltiot, Euroopan komissio ja Euroopan keskuspankki nimeävät kukin enintään kaksi komitean jäsentä.

TARGET (Trans-European Automated Real-time Gross settlement Express Transfer system): Maksujärjestelmä, johon kuuluu 15 kansallista reaaliaikaista bruttomaksujärjestelmää (RTGS-maksujärjestelmää) sekä EKP:n maksumekanismi. RTGS-järjestelmissä maksut pystytään käsittelemään yksitellen reaaliaikaisesti. TARGET-järjestelmässä kansalliset RTGS-järjestelmät ovat yhteydessä toisiinsa siten, että maksut voidaan siirtää saman päivän aikana maasta toiseen koko Euroopan unionin alueella.

Valuuttaoperaatiot (foreign exchange operations): Valuuttojen myyntiä tai ostamista. Eurojärjestelmän yhteydessä valuuttaoperaatioilla tarkoitetaan muiden valuuttojen ostoa tai myyntiä euroa vastaan.

Vähimmäisvarantovelvoite (minimum reserve requirement): Luottolaitoksille asetettu vaatimus tallettaa tietty osa varoistaan keskuspankkiin. Yksittäisen laitoksen vähimmäisvarantovelvoite lasketaan osuutena muiden asiakkaiden kuin pankkien laitokseen tekemistä rahatalletuksista.

Yleisneuvosto (General Council): Yleisneuvosto on yksi EKP:n kolmesta päätöksentekuelimestä. Sen muodostavat EKP:n puheenjohtaja ja varapuheenjohtaja sekä Euroopan unionin kaikkien 15 jäsenvaltion kansallisten keskuspankkien pääjohtajat.

Osoitteita

Euroopan keskuspankki

Kaiserstrasse 29
60311 Frankfurt am Main
Puh: +49 69 1344-0
www.ecb.int

Alankomaat

De Nederlandsche Bank
Westeinde 1
1017 ZN Amsterdam
Puh: +31 20 524 91 11
www.dnb.nl

Belgia

Nationale Bank van België/Banque
Nationale de Belgique
de Berlaimontlaan 14
boulevard de Berlaimont 14
1000 Brussel
1000 Bruxelles
Puh: +32 2 221 21 11
www.bnb.be

Espanja

Banco de España
Calle Alcalá 50
28014 Madrid
Puh: +34 91 3385000
www.bde.es

Irlanti

Central Bank of Ireland
Dame Street
Dublin 2
Puh: +353 1 671 6666
www.centralbank.ie

Iso-Britannia

Bank of England
Threadneedle Street
London EC2R 8AH
Puh: +44 20 7601 4444
www.bankofengland.co.uk

Italia

Banca d'Italia
Via Nazionale 91
00184 Roma
Puh: +39 06 47921
www.bancaditalia.it

Itävalta

Oesterreichische Nationalbank
Otto-Wagner-Platz 3
1090 Wien
Puh.: +43 1 40420-0
www.oenb.co.at

Kreikka

Bank of Greece
21 E. Venizelos Avenue
10250 Athens
Puh: +30 1 320 1111
www.bankofgreece.gr

Luxemburg

Banque centrale du Luxembourg
2, boulevard Royal
2983 Luxembourg
Puh: +352 4774-1
www.bcl.lu

Portugali

Banco de Portugal
148, Rua do Comércio
1101 Lisboa
Puh: +351 21 313 00 00
www.bportugal.pt

Ranska

Banque de France
39, rue Croix-des-Petits-Champs
75049 Paris Cedex 01
Puh: +33 1 42 92 42 92
www.banque-france.fr

Ruotsi

Sveriges Riksbank
Brunkebergstorg 11
103 37 Stockholm
Puh: +46 87 87 00 00
www.riksbank.se

Saksa

Deutsche Bundesbank
Wilhelm-Epstein-Strasse 14
60431 Frankfurt am Main
Puh: +49 69 95 66-1
www.bundesbank.de

Suomi

Suomen Pankki
Snellmanin aukio
00101 Helsinki
Puh: +358 9 1831
www.bof.fi

Tanska

Danmarks Nationalbank
Havnegade 5
1093 København K
Puh: +45 33 63 63 63
www.nationalbanken.dk

Julkaisija:
© Euroopan keskuspankki (EKP)
Frankfurt am Main, 2002

Suunnittelu:
Heimbüchel PR Kommunikation und Publizistik GmbH, Köln

Kuvat:
Claudio Hils
Martin Joppen
John van de Meent
Rob Meulemans
Marcus Thelen

Litografia:
Konzept Verlagsgesellschaft, Frankfurt am Main

Painopaikka:
Kern & Birner GmbH & Co., Frankfurt am Main

ISBN: 92-9181-325-7 (FI)

DEN EUROPÆISKE CENTRALBANK
EUROPÄISCHE ZENTRALBANK
ΕΥΡΩΠΑΪΚΗ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΤΡΑΠΕΖΑ
EUROPEAN CENTRAL BANK
BANCO CENTRAL EUROPEO
BANQUE CENTRALE EUROPÉENNE
AN BANC CEANNAIS EORPACH
BANCA CENTRALE EUROPEA
EUROPESE CENTRALE BANK
BANCO CENTRAL EUROPEU
EUROOPAN KESKUSPANKKI
EUROPEISKA CENTRALBANKEN